

Sexhundredetallet 9: Aseksuel

Jeg er nysgerrig på, hvordan du observerer hele den her hook-up sexkultur. Sådan udefra.

Som aseksuel i verden, som det er nu, så svarer det lidt til, hvis man røg over i en anden verden, hvor alle mennesker var super optagede af dørhåndtag. Det var bare det fedeste i hele verden og de havde apps på deres telefoner, så man kunne mødes med andre mennesker og se deres dørhåndtag. Og man havde plakater hængende derhjemme med dørhåndtag, og man står sådan lidt og tænker: Okay. Altså, det er da fair nok, men jeg forstår ikke helt: What's the big deal?

Hvorfor er det her så vildt, og hvorfor går I så meget op i det? Men det skal I selvfølgelig have lov til.

Den seksuelle frigørelse fjernede noget af skammen ved at have lyst.

Men den lagde også bånd på de aseksuelle. I dette afsnit fortæller Hanne, hvordan det er at være ung og bare ikke have lyst til sex. Du lytter til Sexhundredetallet.

Lige siden jeg lærte hvad det vil sige at være et seksuelt væsen, har en lille stemme fulgt mig.

Den er her stadig. Også lige nu. Jeg kalder den skammen. Jeg har altid været god til at ignorere den. Tale hen over den, men nu vil jeg prøve at forstå den. Gennem ti afsnit undersøger jeg min generations forhold til sex og skam. Og sammen med kulturhistoriker Mette Byriel-Thygesen dykker jeg ned i seksualitetens kulturhistorie for at forstå, hvad der har formet os. Det her er historien om dit og mit begær.

Afsnit ni: Aseksuel.

Jeg mødes med Mette på Nationalmuseet i København.

Jeg hedder Mette Byriel-Thygesen og er museumsinspektør på Nationalmuseet, og jeg har specialiseret mig i historiske perspektiver på køn, krop og seksualitet.

Det siges at en asexuel engang fik spørgsmålet: Hvad kan være bedre end sex? Og dertil svarede: Kage. Mette, jeg har taget en gulerodskage med.

Det ser så godt ud.

Det har jeg fordi at kage er blevet et slags symbol på det, vi skal tale om i dette afsnit, nemlig asexuelle, og jeg lidt nysgerrig på at høre, hvordan og hvornår du som kulturhistoriker er blevet bekendt med asexualitet?

Jamen, det blev jeg egentlig første gang jeg stiftede bekendtskab med Kinsey rapporten, fordi det for mig at se var første gang, jeg stødte på det i en videnskabelig sammenhæng. Altså hvor man siger: Der er egentlig også nogle, der ikke føler seksuel tiltrækning.

Det var den rapport, vi talte om i sidste afsnit?

Præcis, den amerikanske rapport, som kortlagde amerikanernes sexliv i midten af 1900-tallet.

Men jeg må indrømme, at jeg ikke tillagde det nogen større betydning, før jeg hørte om, at der i Danmark var blevet stiftet en forening for asexuelle.

I en tid, hvor sex kun er et swipe væk, og hvor seksualdriften på mange måder er automatisk forbundet til det at være menneske i det 21. Århundrede, så har Foreningen for asexualitet i Danmark siden 2016 kæmpet mod det tabu det er bare ikke at have lyst til sex.

I dag anslår man jo, at omkring én procent af alle er asexuelle. Sexus-undersøgelsen vi har talt om før, tror jeg siger 0,23 procent.

Ja, der er lidt forskellige tal.

Så det er jo også under en halv procent af befolkningen, så der er lidt forskelligt at forholde sig til. Hvis det er en procent, er det jo egentlig en okay stor andel.

Ja, det er det.

Og grunden til, at jeg har lyst til, at vi skal lave et afsnit om det her, det er fordi, at vi har talt om, hvordan den seksuelle frigørelse i 60'erne og 70'erne var med til at tage noget af skammen ud af nydelsen. Og vi har talt om, hvordan nutidens feminister kæmper for retten til at være seksuelle væsener og tale højt om det, og så kan jeg ikke lade være med at tænke: Men hvor stiller det så dem, der bare ikke har lyst til sex?

Jeg tænker i dag, at det må være meget, meget svært at være asexuel i dagens Danmark. Dels fordi vi jo hele tiden bliver konfronteret med, at det gode liv handler også om, at man har et aktivt sexliv. Man har lyst gennem hele livet. Jeg tænker også at især som mand må det være utroligt svært at være asexuel, fordi vi netop også har talt om det her med, at der stadigvæk er nogle forskellige forventninger til mænd og kvinders seksualitet, hvor det på en måde mere er accepteret for kvinder ikke at have lyst, end det er for mænd.

Og så tænker jeg også, at det egentlig også er interessant... Altså, asexuelle har jo rigtig, rigtig mange forskellige former for definitioner. Det er jo virkelig nærmest en mangfoldighed af seksualitet, der er inden for asexualitet.

Hvordan det?

Det der med, at du kan være... Det fælles for asexuelle, er jo det, at de ikke føler seksuel tiltrækning. Men så kan du være aromantisk, hvor du ikke føler trang til at kysse din partner eller holde i hånden. Måske overhovedet have en partner. Altså ligesom vælge det fuldstændig fra. Der er asexuelle der onanerer, der er asexuelle der ikke onanerer. Der er også asexuelle, der ikke selv føler lyst, men de kan godt gøre det for partnerens skyld.

Asexuelle har jo sådan et flag, som også bliver brugt til pride og andre steder, og der er jo forskellige farver inden for asexualitet, så alle minoriteterne inden for asexualitet også er repræsenteret.

Men hvorfor er det, at du tror, det er blevet sværere at være asexuel i dag, end det har været tidligere?

Man kan sige, at tidligere i historien har det jo været meget nemmere ikke at vise, at man har lyst til sex eller ikke at have lyst til sex. Fordi der var det, at samfundsnormen ligesom foreskrev, at i virkeligheden skulle din seksualitet gerne være tæmmet, den skulle være behersket. Så når vi i dag har så meget fokus på, at man er et seksuelt aktivt væsen, der gerne skal konfronteres med sex, nøgne kroppe og seksualitet, så tror jeg bare, det har været meget nemmere tidligere.

Både det der med i virkeligheden at vælge det hele fra, ikke at blive konfronteret med det. Og i virkeligheden også det med, at der ikke er nogen, der har stillet spørgsmålstejn ved, om du var mærkelig eller afsporet, fordi du ikke havde lyst til sex.

Og var det så den seksuelle frigørelse, som gjorde, at normen nu er, at vi skal være seksuelt aktive væsener?

Det var i hvert fald den, der tog hul på udviklingen. Stadigvæk op gennem 80'erne og 90'erne er der masser af eksempler på det der med at tabuisere ting. Der er også tabuiserede ting i dag.

Men vi er kommet temmelig langt stadigvæk i forhold til at sex også er noget, der er kommet ind i vores hverdagssnak og i vores hverdagsprog. Det fylder altså markant mere, end det gjorde for bare 50 år siden.

Det er på mange måder en ret kontrastfyldt dag i dag. Tidligere blev der udgivet en artikel om podcasten her på DR, hvor man kan se mit ansigt og så en overskrift med noget a la: Jeg skammer mig over, at jeg godt kan lide at se porno. Så mens mit sexliv ligesom er på forsiden af DR, så skal vi ind og tale med Hanne om, hvordan det er ikke at have den form for lyster, og hvordan det også kan være skamfuldt.

Så det glæder jeg mig virkelig meget til.

Mette og jeg skal tale med Hanne Jensen, der er asexuel. Vi mødes i hendes lejlighed i Nordvestkvarteret i København.

Det er Hanne.

Hej Hanne, det er Louise og Mette.

Hej, jeg hedder Mette. Godt at møde dig og tak fordi vi måtte komme.

Jeg hedder Hanne og er 33.

Og ja, jeg har nok vidst, at jeg var aseksuel... Ja, jeg kan ikke huske, at jeg har været andet egentlig. Men jeg fandt ud af, at ordet fandtes for måske en 10-12 år siden.

Jeg tænker, vi skal starte med at tale om, hvad det vil sige for dig at være aseksuel, fordi jeg ved, at det er forskelligt fra person til person, men hvad det betyder for dig?

Ja, altså, for mig betyder det, at jeg hverken... Jeg er jo også det, man kalder aromantisk, så jeg har hverken lyst til den romantiske del af et forhold eller at have sex med folk.

I princippet kan det jo også betyde, at man bare ikke føler seksuel tiltrækning til folk. Det betyder ikke nødvendigvis, at man har noget imod at have sex med andre mennesker, men bare at man ikke føler den tiltrækning.

Men for mig betyder det, at jeg hverken føler tiltrækning eller har lyst.

Kan man sige, at der er en form for skala? Altså at man kan ligge sådan...

Ja, altså det er et spektrum, kan man sige. Alle almindelige mennesker er i princippet også på det spektrum. De er så bare ude i den anden ende. Altså fra dem, der render rundt og er klar hele tiden til sådan nogle som mig, der så overhovedet ikke vil involveres i det.

Der er det spektrum, og hvornår man lige helt præcis selv mener, man er aseksuel, det er sådan lidt en vurderingssag fra en selv.

En fordom jeg har mødt mange gange, når jeg har talt om aseksualitet, der er det her med at folk faktisk bliver overraskede over, at det kan godt ske man ikke føler tiltrækning over for andre eller har lyst til sex med andre, men at man jo sagtens kan have lyst til for eksempel at onanere. Det synes jeg egentlig er ret vildt at opleve, at det er noget, som folk tænker som: Så har du slet ikke lyst til noget som helst. Men at der jo faktisk også er mange aseksuelle, der jo godt kan finde nydelse i at onanere.

Jeg er ikke en af dem, men det jeg har hørt om, det er den sammenligning, jeg på et tidspunkt har hørt en lave.

Det er, at hvis en person, der har en mere almindelig seksuel orientering onanerer, så er det jo heller ikke fordi de føler seksuel tiltrækning til den ting, de nu bruger til at gøre det med. Altså hvis en mand sidder og bruger sin hånd, så er det ikke fordi han er seksuelt tiltrukket af sin hånd. Altså på samme måde, som han ville være af et menneske. Den sammenligning har jeg hørt, men det er lidt svært for mig at sige så meget om, når nu jeg heller ikke selv har lyst til det.

Har du nogensinde haft sex med nogen?

Nej.

Du har sikkert fået det her spørgsmål mange gange, men hvordan kan man så være sikker på, at man er aseksuel?

Jamen, det er jo ligeså vel som at jeg ville kunne sige: Har du nogensinde haft sex med en pige? Og hvis du så svarer nej til det, så kan jeg sige: Hvordan kan du så være sikker på, at du er heteroseksuel? Altså, det er jo det samme, at det kan jeg være sikker på, fordi jeg aldrig har haft lyst. Og det kan jo godt være, at det ændrer sig på et tidspunkt. Det tror jeg på ingen måde, at det gør.

Men lige så vel som at folk, der har været i heteroseksuelle forhold i årevis, lige pludselig falder for en af samme køn. Så det er jo noget flydende noget.

Har du lyst til at få lyst?

Nej, det har jeg ikke.

Det passer mig egentlig meget godt, og der er en masse ting, jeg slipper for at bruge energi på.

Ja, for det fylder jo vildt meget i mange menneskers liv. Det her med at skulle ud og score og flirte og finde manden eller kvinden i sit liv og få børn og alle de der ting.

De fylder ikke hos mig, så jeg synes egentlig, det er meget rart. Jeg har fornemmelsen af, at jeg slipper for en hel masse.

På den måde er du vel også skånet for nogle udfordringer. For du er også aromantisk og skulle have et forhold til at fungere, hvis man ikke har lyst til sex. Det kan jo godt blive en udfordring for folk, medmindre man begge to er asekuelle. Så den del er ligesom ude af dit liv. Så hvad er de største udfordringer for dig, hvis der er nogen?

Altså, det er nok, at jeg går lidt rundt nogle gange og er lidt bange for, at nogen vil noget med mig. Det bliver lidt akavet på en eller anden måde. Jeg bliver bange for, at de ser mig som en potentiel partner.

Og så skal jeg lige pludselig til at fortælle dem, at det vil jeg ikke. Og de der signaler... Jeg er ikke altid helt god til at læse andre menneskers signaler.

Nogle gange kan jeg godt blive lidt bange for... For eksempel: Jeg roder tit mig selv i håret fordi, det er bare lige sådan noget jeg gør, ligesom andre mennesker bider negle og sådan noget. Så hvis jeg lige pludselig står over for en person, hvor jeg ikke er sikker på, om de kunne tænkes at måske se mig som eventuel potentiel partner. Så roder jeg ikke mig selv i håret, fordi det er noget, jeg har hørt kunne være... Så jeg sætter mig nærmest på mine hænder. Fordi det er noget, jeg har hørt kan være et tegn, og jeg må hellere sørge for at lade være med at sende nogle tegn. Jeg tror, det er en del af medie billedet, at man går lidt rundt, eller det lyder som om at især mænd går rundt, og er klar hele tiden.

Ifølge Jodel er hun vild i sengen.

Jodel? Er du på Jodel?

Gud, piger, der er faktisk en historie jeg bliver nødt til at fortælle jer.

En hemmelighed?

Jeg har talt med mine tre veninder Sabina, Nanna og Rie om den hook-up kultur, vi også selv er en del af.

Hvor meget kender I til aseksualitet?

Når folk bare slet ikke har lyst til sex, ikke?

Det er jo ligesom en seksualitet, som handler om, man ikke har lyst til sex og intimitet.

Det er jo anerkendt i LGBTQ+ som, tror jeg, at man definerer det sådan, at man ikke føler sig seksuelt tiltrukket af andre mennesker.

Og påstanden i dette afsnit, som kommer fra min medvært Mette, kulturhistorikeren, er, at det er blevet sværere at være aseksuel, end der har været tidligere i vores historie. Og det handler om, at det her med at være et seksuelt aktivt væsen er blevet ret meget normen i vores generation, vores samfund.

I nikker alle tre genkendende.

Jamen, det er fordi, jeg har faktisk tænkt over det der med, at den stigende snak om at nu skal vi anerkende især kvinder som seksuelle væsener, og jeg vil gerne komme, og jeg vil gerne det ene og det andet.

Jeg vil have og jeg vil have. Som jeg jo også har talt om i nogle af de tidligere afsnit.

Som den her podcast jo også handler om. Altså at anerkende kvinder som seksuelle væsener. Det har vi kæmpet så meget for, at jeg faktisk er bange for, at man lægger alt for meget pres på nogle kvinder. Også fordi man glemmer at snakke om, hvor normalt det er ikke hele tiden at have lyst til sex. Fordi når vi har kæmpet kampen for, at det

faktisk ikke kun er mænd, der hele tiden har lyst til sex. Kvinder kan også være sådan nogle sexlystne typer. Så glemmer vi, at kvinder også godt ikke kan have lyst til sex, ligesom mænd også godt ikke kan have lyst til sex, uden at det gør dem forkerte.

Jeg vil jo godt i det store billede have, at vi får udryddet skammen, og at kvinder og mænd er ligestillede seksuelt. Men jeg kan da godt mærke, at der er et kæmpe pres på mig selv, fordi jeg netop sidder her og siger at jeg onanerer, og jeg synes, at sex er fedt og sådan noget.

Men jeg har jo faktisk flere gange i mit liv haft lange perioder, længere end mange andre, hvor jeg slet ikke har haft sex med andre mennesker. Og det gør mig sindssygt ked af det, og det gør mig virkelig, virkelig flov, at jeg ikke er i stand til at gøre det. Er det fordi jeg er underlig? Eller er det fordi jeg ikke er god nok, at jeg ikke kan få sex? Altså, det synes jeg er enormt flovt fordi det er sådan: Hallo, du er da sådan en kvinde, der bare kan gå ud og få sex. Kom nu bare. Og det ved jeg ikke, hvorfor jeg ikke bare gør, eller at det ikke lige lykkedes. Men det er i hvert fald forbundet med meget skam.

Det er jo et helt normalt spørgsmål. Både vores vennegruppe, men også i alle andre vennegrupper, jeg har. Hvordan går det med datinglivet? Hvornår har du sidst...?

Ja, men man skal passe på... Altså frigørelsen er jo virkelig godt. Men man skal også passe på, at det ikke bare bliver endnu et præstationsparameter. Oven på alle de andre, vi har. At man skal ace karrieren. Man skal ace at se godt ud. Man skal også have den fede omgangskreds, og så skal man også lige, hvis man er single, skal man også ace det der med at have masser af sexpartnere, et hedt sexliv. Altså at det ikke bliver sådan en præstation. Igen.

Både som singler, men også i parforhold. Jeg føler virkelig at mange måler, hvor godt dit parforhold er, ud fra hvor ofte man har sex.

Det er sådan noget folk spørger om. Vi to, vi har lige haft den her snak. Så det er noget, man bliver spurgt om, når man er i et forhold. Hvor ofte har I så sex? Og jeg svarer altid det samme.

Er der sådan fremmede, der spørger om det?

Det er sådan damen nede i Netto, der spørger om det.

Du svarer altid det samme? Hvad svarer du?

Jeg svarer altid det samme. Det er 3-4 gange om ugen, og det er ikke rigtigt.

Siger du også det til os?

Ja, nogle gange siger jeg det, nogle gange gør jeg ikke. Nogle gange har jeg sex 3-4 gange om ugen. Nogle gange har jeg sex ni gange om ugen, nogle gange har jeg sex nul gange om ugen, nogle gange har jeg sex minus gange om ugen. Helt ærligt, det er mega forskelligt, og der er så meget pres på folk i forhold. Det har jeg virkelig oplevet.

Og jeg sad engang sammen med en veninde på en bar, og vi har drukket os lidt fulde, og så falder snakken på sex, og hun har også en kæreste, og vi sidder og snakker, og hun siger: Hvor ofte har I sex? Jeg siger 3-4 gange om ugen, sådan helt mekanisk. Og hun siger så, jamen de havde så faktisk sex hver dag, og det var med legetøj og hele molevitten, og jeg havde mindreværdskomplekser i et halvt år bagefter. Jeg mener det virkelig. Jeg følte mig så forkert.

I forhold til hvordan vi har bevæget os i forhold til seksualitet, så er vi jo aldrig nogensinde blevet konfronteret med sex og seksualitet og nøgenhed på den måde, som vi gør i dag. Jeg mener, det er jo alle steder. I bybilledet på busreklamer. Det er jo i mediebilledet, i tv-programmer. For nylig da der kom den her store Sexus-undersøgelse, så mejslede den i sten, at det gode liv er lig med et aktivt sexliv.

Den gik ind og kodede sammen og siger, at der er en højere forekomst bl.a. af depressioner i forhold til, hvor lidt og hvor meget sex man har.

Jeg synes jo på rigtig mange måder, at det også er blevet barren for vores samfund. Det der med, hvor ofte du dyrker sex, eller har du et godt og velfungerende sexliv? Det lyder næsten som en dameblads-test. Men jeg synes bare, at hvis man også kigger tilbage, så ligesom gennemsyrrer det vores samfund på en måde. Der er stadig masser

af barrierer og tabuer, men vi taler også om sex på en noget mere bramfri måde, end vi har gjort tidligere.

Altså tidligere var man jo bare gammeljomfru. Det var jo helt normalt, at der var kvinder, der aldrig var blevet gift, og mænd, der aldrig var blevet gift. Og så forventede man ligesom heller ikke, at de havde været sammen med nogen i deres ungdom eller noget. De er helt normale. Altså, det er det bare ikke længere.

Hvordan mærker du det? At det ikke er normalt længere? Sådan helt konkret?

Der er da en vis grad af pres nogle gange. Altså det der: skal du ikke snart finde dig en kæreste? Nej. Bland dig uden om.

Alt bliver gjort mere op i kvantitet frem for kvalitet. Det kan da også være, man får et rigtig godt knald en gang hvert halve år, eller at man får en orgasme en gang om året. Men det bliver meget gjort op i: Hvor tit har du sex? Egentlig ikke om det er god sex eller hvad du fik ud af det.

Jeg synes, at det meget bliver gjort op i det der med, hvor ofte.

Jeg har taget mig selv i at lyve om, hvor mange gange min kæreste og jeg har sex, fordi jeg føler, at et godt forhold bliver målt lidt på: når nu vi har været kæresten i to år og kun har sex en gang om måneden, som må det da begynde at gå lidt skidt. Det er bare lidt vildt... At sådan føler jeg i hvert fald, at det er.

Jeg har også en ven, og han spørger aldrig nogensinde: Jamen har I det egentlig godt sammen? Han spørger mig konsekvent, hvor ofte dyrker I sex? Nu har jeg prøvet for sjovs skyld at variere det så meget, jeg overhovedet kan. Så nogle gange siger jeg: Der går et halvt år imellem. Og så siger han: Det er det samme hos os. Og nogle gange siger jeg, at det er tre gange om ugen. Det er det samme hos os.

Det bliver sådan en sjov... Og jeg tror, at jeg er nødt til at sige på et tidspunkt at det er lidt mærkværdigt, at ligegyldigt hvad vi siger... Altså vi er jo heller ikke helt ærlige over for hinanden.

Jeg var slet ikke klar over, at det fylder så meget i andre menneskers samtaler.

Det er jo blevet et parameter for, hvordan vi har det med hinanden.

Altså sådan: Går det godt med jer for tiden? Har I stadig sex? Nå, okay! Ja, men vi skændes hver anden dag. Ja, men I har stadig sex. Det er bare lidt interessant.

Hvis det er make-up sex hver gang, fordi man lige har skændtes, så er det måske ikke sundt alligevel. Men det er sjovt, fordi nu mange af de venner jeg har, der ses vi indimellem bare på tomandshånd. Eller også er det en lidt større forsamling eller noget. Så det er måske ikke lige der, det fylder så meget. Altså, jeg har aldrig tænkt over, at det fyldte så meget i andre menneskers...

Det fylder sindssygt meget! Jeg kan ikke mødes med mine veninder uden at komme omkring sex mindst én gang, og det ville være lidt, hvis vi kun omkring det en gang. Det fylder i alle samtaler.

Hvilke fordomme har du oplevet at blive mødt med som asexuel?

Nu har jeg jo ikke sagt det til så mange, kan man sige. Så ikke rigtig så meget. Jeg har mere engang imellem skulle forklare lidt om: Hvordan kan man så sige om en person ser godt ud? Sådan, på den måde forklaringer, ikke. Men jeg har ikke mødt så mange fordomme som sådan.

Har du tænkt over, om det er psykologisk eller biologisk betinget?

Ligesom alt muligt andet tror jeg, at det er en blanding.

Det er jo en god blanding af alt muligt, ligesom alt muligt andet er.

Har du haft nogle fordomme, Mette? Nu er jeg jo begyndt at læse ind på det og få en større forståelse. Men inden vi gik i gang med det her, så har jeg måske tænkt at: Det er måske fordi man ikke har mødt den helt rigtige endnu. Eller måske også den der helt klassiske med, at det kan være, der har været sket et eller andet i barndommen, at der

har manglet noget nærhed eller sådan noget. Altså de der slags fordomme. Dem har jeg nok siddet med på et tidspunkt.

Noget af det har man jo lidt hørt før. Især den der med, at man bare ikke har mødt den rigtige. Altså der er ikke så mange, jeg har sagt til, at jeg er decideret asexuel, men når folk begynder på at spørge: Hvorfor har du ikke fundet dig en kæreste? så får de sådan et: Fordi jeg ikke har lyst-agtigt svar, ikke.

Og så er det sådan: Jamen så er det sikkert bare fordi, du ikke har mødt den rigtige endnu. Så jeg ved ikke, jeg begynder altid bare at dreje samtalen i en anden retning eller et eller andet. Det er som regel også folk, der er lidt langt ude, så er jeg lidt sådan: Hvor meget skal jeg overhovedet begynde at fortælle min mors gamle skolekammerat? Det er sådan hvor man tænker: Hvorfor går du så højt op i det? Det er mit liv.

Jeg kan få det helt akavet ved at sidde her og stille... Altså nu er jeg her som journalist, så jeg må godt stille de her spørgsmål, men det er jo egentlig sjovt, hvordan vi spørger hinanden ind til ret intime ting, som sådan en dagligdags ting.

Det er da egentlig ret vildt.

Jeg har også mødt mange mennesker, der havde mange meninger om, hvorfor jeg skulle være i et forhold, og hvorfor jeg skulle have børn og sådan noget.

Men ja. Jeg plejer altid bare at komme med sådan en: Det har jeg ikke lyst til. Og hvordan er det i øvrigt lige at vejret er?

Og så snakker vi om noget andet.

Man tænker nogle gange, at vi burde være kommet længere i forhold til at der måske også er flere og flere, der vælger det traditionelle familieliv fra og ikke får børn. Men på en eller anden måde, er det bare der man skal ende, ikke? Så det er ligesom, at folk forventer, at det er der, alle har lyst til at være.

Jeg tænker jo, at vores møde med Hanne på en måde også gik med ind og sagde det med, at sex ikke nødvendigvis er lig med det gode liv for alle.

Altså, jeg er ikke i tvivl om, at Hanne er afklaret og faktisk også indstillet på, at man kan få et rigtig, rigtig fint liv, som asexuel og aromantisk.

At det ikke behøver at betyde nedsat livskvalitet. Og i virkeligheden jo også, at en større åbenhed omkring det, bare med den opmærksomhed, asexualitet har fået igennem de sidste fem år, så tror jeg ikke, der er nogen tvivl om, at vi også er på vej hen imod, at den vil komme til at få mere opmærksomhed, og langt flere vil også vide, hvad det betyder at være asexuel. Hvor det indtil videre måske har været ret mystificeret for mange danskere.

Sexhundredetallet er produceret af Nationalmuseet for Radio Loud. Jeg hedder Louise Lindblad.